

озна. Жално ми бѣше да глѣдамъ бѣдния Вязанковъ и за туй побързахъ да си излѣза, толкось повече, като виждахъ, че говорението му причиняваше му сграш-на болка, а пъкъ той се не спираше.

За да разсѣя мрачното си настроение, което ме бѣ обхванало, като гледахъ на страданията на добрия ми приятелъ — Вязанкова, азъ тръгнахъ изъ града да го разгледамъ. Въ общи черти Котелъ приличаше на другитѣ български градове. Улицы криви, тѣсни и покрити съ камъни. Сжщо както и въ другитѣ градове, почти въ всеѣки дворъ, имаше градина и асми-лози. Само тукъ кжщята рѣзко се отличаваха отъ ония въ другитѣ градове. На повечето кжщя стѣнитѣ, както отвѣтрѣ, тѣй сжщо и отвънъ бѣха обшити съ риндосани дъски. Таванитѣ, прѣимущественно, рѣзани — ажурни. Такива сжщо сж и иконостаситѣ, полицитѣ и прозорцитѣ. Въ кжщята и двороветѣ, се хвърляше въ очи особенна извънредната чистота. Националниятъ костюмъ, особено женския, привличаше вниманието на Русситѣ.

Много очудваше всинца ни отсъствието въ града на мъже, които почти, безъ изключение, се занимавали съ скотовѣдство въ Добруджа, гдѣто тѣ и прѣкарвали повечето врѣме отъ живота си. Останалитѣ въ кжщята жени не стоели праздни. Тѣ сж изработвали най трайни и хубави шаяци, килими, губери и проч.

Слѣдъ дълговрѣменното стоение въ мокритѣ и студени колиби на Зелено-Дърво и слѣдъ усиленитѣ походи и кървавитѣ битки, най сетнѣ опълчението се спрѣ за „почивка у дома“, както се казваше въ юнашката войнишка пѣсенъ. Наистина, опълченцитѣ, ако и да не бѣха „у дома“, но пълни съ съзнание, че сж изпълнили единъ священъ дългъ спрямо отечеството си, осипани съ почести и благодарностъ отъ Българитѣ и съ награда и внимание отъ началството си, тѣ почиваха физически и нравственно, като „у дома“.

Очакваше се новия началникъ на опълчението Генералъ Давидовъ и за това занятията съ опълченцитѣ ставаха редовно. Произвеждаха се тѣ, обаче, по отдѣления и взводно изъ кжщята, тѣй като, вслѣдствие